

TORNAR A CASA

Eva Albert i Villalonga

Piiiiiiip! Oh no, el despertador!

Ja són les set i quasi no he dormit, apago el despertador malhumorada i em giro cap a l'altre costat.

Aquest és el començament d'un dia qualsevol, però de prompte em done compte de que avui no és un dia qualsevol, avui és divendres.

No sé perquè em sento espantada per una força estranya i m'alço més prompte que de costum. Comença el conte enrera, d'ací deu hores estaré a casa.

Abans d'anar a classe m'ho deixo tot preparat i començo el rutinari camí que em porta a l'institut, però avui la cara de son acostuada ha estat substituïda per un somriure i una cançó que tararejo fins a trobar-me amb les meves companyes de camí, totes molt emocionades amb l'arribada del divendres.

Quan arribo a classe saludo a tothom i algú em comenta que la meua cara de felicitat reflexa l'arribada del divendres. Jo li contesto amb l'acostumat: *home, és que avui me'n vaig al poble*. Ell fa cara d'entendre-ho tot, però jo li explico que els de capital no comprenen el què és tornar a casa, al poble el cap de setmana, veure als amics, a la família i tot allò que et recorda els anys passats, la infància als carrers del poble, els jocs amb els amics i tantes altres coses.

Les tres primeres classes passen ràpid degut a la son i arriba el pati, on ens reunim tots els del poble per a comentar el que farem per la nit, tots estem impacients per que arribe l'hora d'anar-nos-en cap al poble. Ja només falten sis hores.

Les classes següents passen un poc menys ràpid que les d'abans del pati, però es poden suportar, la gran quantitat d'apunts per copiar i d'exercicis a fer les fan més actives. I per fi arriba el segon pati.

Molta gent es despedeix, ja se'n va a casa. Nosaltres els mirem amb cara d'enveja i pensem que qui com ells que ja se'n van al poble. Ja falten només quatre hores.

Les dues últimes classes se'm fan eternes, el professor d'història em sembla un ordinador estavellat

que solta dates i fets *sense lliga ni tarifa* i a un ritme infernal que no et permet copiar-los. Quan se'n va jo i la meua companya ens sentim aliviades, però sabem que encara queda el pitjor. És l'última classe i el professor comença a donar-li voltes a un tema que no comprenem i que ens fica nervioses, és insuportable, no podem deixar de mirar el rellotge i de mirar-nos amb cara de cansament.

Quan toca el timbre ens sentim com alliberades i recordem aquell anunci de la tele que ens diu que per fi pot dir amb seguretat que és lliure. Torne a casa amb les companyes que no tenen cap pressa, però les deixo a mig camí i me'n vaig sola disculpant-me amb l'acostumat: *tinc pressa, que avui me'n vaig al poble*.

Dine molt més ràpid que habitualment i me'n vaig corrents cap a la parada del bus, que avui pareix tardar més que normalment. Allí em trobo amb els meus amics de tota la vida amb els quals comente les "aventures i desventures" de la setmana. Per fi estic de camí a casa.

Com aquell que no vol, comentant les coses que ens han passat durant la setmana, arribem a Cabanes. A partir d'aleshores tot em resulta familiar, les muntanyes, la carretera, els pocs pobles que resten fins a arribar a les Coves.....

De prompte passem el pont de la Torre i arribem a la Pedra Llarga, ara sí que puc dir que estic a casa. De sobte apareixen davant de l'autobús coses que em resulten sobradament familiars com Talleres Garosa o Talleres Orient, de prompte tots ens callem i contemplem tot allò tan familiar per a nosaltres, les paraules sobren, tots sentim el que és tornar a casa, veiem a gent coneguda, els saludem, comentem coses sobre la gent que veiem i així arribem a la Plaça Espanya, on s'atura l'autobús i on algú diu aquella frase tan familiar de *ja estem a casa* a la qual tots assentim. Sabem que tenim poc temps per davant fins que arribe de nou el diumenge per la nit i tornem a deixar el poble, però tots aprofitarem al màxim l'estada a casa, la tornada a casa.

